

॥ १२ ॥ इतिआदिपर्वणिनैलकंठीयेभारतभावदीपेपंचषष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १६५ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥ गंगाद्वारमिति ॥ १ ॥ ततो गंगामिति पाठे तु गंगां ततः पूर्वभरद्वाजगेमनात्पूर्वअभिषेक्तुं आगतामित्यर्थः ॥ २ ॥ व्यहरद्विशेषेण हृतवान् चक्रमेकामितवान् ॥ ३ ॥ कुमारानां सनत्कुमारादीनां समूहः कौमारंतत्तुल्यस्य ब्रह्मचारिणः ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ एकतमं एक

वैशंपायन उवाच एव तैश्चोदितो राजन्सविप्रः पुरुषर्षभैः ॥ कथयामास तत्सर्वं द्रौपदीसंभवं तदा ॥ १२ ॥ इति श्रीमहाभारते आदिपर्वणि चैत्ररथपर्वणि द्रौपदीसंभवे पंचषष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १६५ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥ ब्राह्मण उवाच गंगाद्वारं प्रति महान्वभूवर्षिर्महातपाः ॥ भरद्वाजो महाप्राज्ञः स ततं संशितव्रतः ॥ १ ॥ सोभिषेक्तुं गतो गंगां पूर्वमेवागतां सतीं ॥ ददर्शाप्सरसं तत्र घृताचीमाप्नुतामृषिः ॥ २ ॥ तस्यावायुर्नदीतीरे वसनं व्यहरत्तदा ॥ अपकृष्टां वरां दृष्ट्वा तामृषिश्चक्रमेतदा ॥ ३ ॥ तस्यां संसक्तमनसः कौमारब्रह्मचारिणः ॥ चिरस्यरेतश्चस्कंदतदृषिर्द्रोण आदधे ॥ ४ ॥ ततः समभवद्द्रोणः कुमारस्तस्य धीमतः ॥ अध्यगीष्ट स वेदांश्च वेदांगानि च सर्वशः ॥ ५ ॥ भरद्वाजस्य तु सखा पृषतो नाम पार्थिवः ॥ तस्यापि द्रुपदो नाम तदा समभवत्सुतः ॥ ६ ॥ स नित्यमाश्रमं गत्वा द्रोणेन सह पार्षतः ॥ चिक्रीडाध्ययनं चैव चकार क्षत्रियर्षभः ॥ ७ ॥ ततस्तु पृषतेऽतीते सराजा द्रुपदो भवत् ॥ द्रोणोऽपिरामं शुश्रावदित्संतं वसुसर्वशः ॥ ८ ॥ वनं तु प्रस्थितं रामं भरद्वाजसुतोऽब्रवीत् ॥ आगतं वित्तकामं मां विद्धि द्रोणं द्विजोत्तम ॥ ९ ॥ राम उवाच शरीरमात्रमेवाद्यमया समवशेषितं ॥ अस्त्राणि वा शरीरं वा ब्रह्मन्नेकतमं वृणु ॥ १० ॥ द्रोण उवाच अस्त्राणि चैव सर्वाणि तेषां संहारमेव च ॥ प्रयोगं चैव सर्वेषां दातुमर्हति मे भवान् ॥ ११ ॥ ब्राह्मण उवाच तथेत्युक्त्वा ततस्तस्मै प्रददौ भृगुनंदनः ॥ प्रतिगृह्यतदा द्रोणः कृतकृत्योऽभवत्तदा ॥ १२ ॥ संप्रहृष्टमना द्रोणो रामात्परमसंमतं ॥ ब्रह्मास्त्रं समनुज्ञप्य नरेष्वभ्यधिकोऽभवत् ॥ १३ ॥ ततो द्रुपदमासाद्य भारद्वाजः प्रतापवान् ॥ अब्रवीत्पुरुषव्याघ्रः सखायं विद्धि मामिति ॥ १४ ॥ द्रुपद उवाच नाश्रोत्रियः श्रोत्रियस्य नारथीरथिनः सखा ॥ नाराजापार्थिवस्यापि सखि पूर्वकिमिष्यते ॥ १५ ॥ ब्राह्मण उवाच सविनिश्चित्य मनसा पांचाल्यं प्रतिबुद्धिमान् ॥ जगाम कुरुमुख्यानां नगरं नागसाङ्ग्यं ॥ १६ ॥ तस्मै पौत्रान्समादाय वसूनि विविधानि च ॥ प्राप्ताय प्रददौ भीष्मः शिष्यान्द्रोणाय धीमते ॥ १७ ॥

तरं अस्त्रसमुदायस्याविवक्षितत्वाद्वा तमपू ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ समनुज्ञप्य निशम्य मारणतोषणनिशामनेषु ज्ञा इति मित्वा तद्दृष्ट्वा ज्ञाप्येत्यपपाठः प्राप्येत्यपि पठति ॥ १३ ॥ १४ ॥ पूर्वसखा इति सखिपूर्वबाल्येकतंसख्यं किं कथं इष्यते प्राज्ञैर्न कथमपीत्यर्थः बालो हि मौढ्यादतुल्येनापि सख्यमिच्छति न तु प्राज्ञ इति भावः ॥ १५ ॥ १६ ॥ समादाय हस्ते गृहीत्वा प्रददौ ॥ १७ ॥